

In prihajali so zdravniki.

Najprvo si je dal opraviti z njo naš vaški urar. S svečanim obrazom jo je snel s stene ter razložil po mizi vse njene najmanjše in največje dele. Kako smo gledali nanj, kakor na svojega dobrotnika in rešitelja, ko je prevračal, razkladal in sestavljal ta črna, drobna kolesca! Zaupali smo vanj popolnoma in niti na misel nam ni prišlo, da bi se mogel zmotiti ta čudoviti človek, ki je gledal na svoje delo tako mirno in slovesno. Naposled pa je zinil tisto strašno besedo, ki nas je vse pretresla do dna srca: „Ta ura niti počenega groša ni več vredna; prestara je in tako obrabljena, da ji ne pomaga nobeno popraviljanje več!“ Vzdihnili smo in molčali. V mojem srcu pa je svetila še majhna iskrica upanja, da bi se dalo morda vendar-le še kaj pametnega ukreniti; zato sem se osmelil ter vprašal urarja s tresočim glasom: „Poglejte, prosim Vas še jedenkrat, in premislite natanko . . . Ali res ni nikake pomoči?“ On pa se je ozrl name jezno in užaljeno ter ponovil: „Ne, nikake pomoči!“ Sestavil je uro ter jo obesil na steno nazaj, potem pa je odšel. Toliko pa jo je vendar vzbudil in predramil, da je napela še jedenkrat svoje zadnje sile ter zahreščala na vso moč; zapelo je v njenem drobu, zahrustalo in zagrgalo, nato pa je umolknila in ni se oglasila nikdar več. To je bil njen zadnji vzdihljaj . . .

Velikrat so jo še različni ljudje snemali s stene, razkladali jo in zopet sestavljali, v življenje pa je ni mogel obuditi nihče; niti najmanjšega glasú ni dala več od sebe. Velik pajek se je spravil nanjo ter jo prepregel čez in čez s sivimi pajčevinami . . .

Zdi se mi, da je počivala tako celo leto ali še dalje, — tiha in zapuščena. Zmirom bolj poredko smo se ozirali nanjo; saj je znano, kako hitro pozabi človek na prijatelja, kadar nima nič več koristi od njega.

Letos pa smo se preselili in tudi ura je morala z nami. Revica se niti zganila ni, ko smo jo pobasali mej obnošene obleke in stare cunje . . . In globoko tam na dnu počiva sedaj za zmirom . . . Služila nam je zvesto in pridno, preživela je z nami veliko veselih in žalostnih dni in nihče se ni mogel kdaj pritoževati nad njo . . . Zato spavaj, sladko, ti naša stara, dobra prijateljica!

Večer na morju.

Po visokem nebu
Plava bel oblak,
Po širokem morju
Plava čoln lehak.

Kakor da se vnel je
Temni ocean . . .
V žarnem ognju bliska
Se zapadna stran . . .

Plavaj, plavaj čolnič!
Solnce jasni grad
Plemení tam v dalji —
Jaz ga grem iskat . . .

Smiljan Smiljanič.

